

1959 JESU FORTUNANTE⁹

SEDEM ANIMÆ
IN HOMINE PRÆ-
CIPU M,

Ad plaudentibus ad Aoram Delphis;

SUB PRÆSIDIO

Viri Clarissimi

Mag. PETRI HAHN,

PROFESS: REGII ET ORDINARII.

HONORES ACADEMICOS ACCESSURUS

In Collegio Eruditorum modeste

DISPUTABIT

JOHANNES RUNGJUS,

Minist. Evangel.

Ad diem xiv. Novemb. Anni M. DC. XCI.

In Acroaterio Supremo,

hore solis.

Aboæ, Inpr. apud Ioh. WALLIUM.

Euziaj Bonn

Reverendissimo in CHRISTO Patri,
H eroi ac Domino,

DN. JOHANNI
GEZELIO, J.F.

S. Theologiæ Doctori
judiciosissimo, Diœcesis Aboënsis
EPISCOPO longè gravissimo,
Acad. Regiæ PRO-CANCELLARIO
eminentissimo, nec non Consistorii
Eccles. PRÆSIDI æqvissimo,
singulis in officiis

VIRO

PIETATE, FIDE, MERITIS ET VIGILANTIA
famigeratissimo,
PATRONO suo magno, PROMOTORI certo,
Nutritio indulgentissimo,
OMNIGENAM COELI BENEDICTIONEM
â
PATRE LUMINUM
per
FILIUM SALVATOREM MUNDI
in
SPIRITU SANCTO !

Ingens elogiis, !meritis ingentior Heros:
Qvo demū indubio fugit uas scientia gaudet
Vindice, & extortus olim sua jugera Muſe
Jactant, & tota hybernat sapientia ad Aora
Undisonum, & boream meditabitur autea virtus,
Cujus inocciduæ, felici ſidere tandem,
Mentis ab altari, ſeclii germana prioris,
Dignior aſt noſtro hoc, pietas recalcere terras,
Et conſternatum populum renovare lacertos,
Fecit, & excoctum monſtris reviverſcere Pindum.
Ceu jubar, Eoſ radiis ac luce coruicuム,
Duplicat enaſcens Indis Sol igneus, ac ſic,
Horrentesq; fugat nebulas, tenebrasq; caducas,
Queis obducta pavet coeli nigroris imago,
Reſtituens piceum ac contumum ſordibus orbem.
Simplicis exempli modo cum properauit ortha,
Et potior facula, & priuium generofius artis,
Prævola vestratis fuerint mihi ſintea ſigni,
E: deſveta vagæ dederint firmamina menti:
Nunc rabidi pauidum ne lubricet aqvorisund a,
Neve cohorrefcant maciem dubitantia terga,
Aut fatui infester blateronis inertia vatem:
Aspice luſtantem, cceli venerabile pignus!
Lumine pacato: favor hic jam pluribus ante
Inluxit Davis: Cauros nimboſque repelle
Turbinei campi: reboant cum ningvida vitri
Jugera fluctuoni, radiabis amabile ſuda
Blanditie innocuis ridens Eclipſibus aſtrum.

VESTRÆ REVERENDISSIMÆ DIGNITATIS

*Obsequentiſſimus ſervus
J. RUNGIUſ.*

Nec non
Jure Consultissimo, Spectatissimis, Clarissimis, Officiis,
in Regem fide, Eruditione conspicuis,
VIRIS ac DOMINIS.

DN. JACOBO WALSTENIO, Regii
Dicasterii Aboensis Adfessori, prudentia, me-
ritis, senio, venerabili.

DN. HANS WJENS/ Qvæstori
Regio impigerrimo.

DN. HENRICO WARD/ Arren-
datori, munificentia, annis & gratiis, com-
mendatissimo.

DN. M. JOHANNI BERGIO, Lectori
Scholæ Cathedralis, antiqua & fide & virtute
laudatissimo.

DN. M. ANDREÆ BERGIO, Pastori
in Eßjala designato, & ob vigilantium jam diu
celebratissimo.

DN. MICHAELI RUNGIO, Conci-
onatori Castrensi optime merito.

Sanguine & adfinitate mihi
Conjunctionis, æstumatis, simis,
PACEM & GRATIAM!

Cor eiet adfetus: Cor jugis acerra caloris:
Cor thalamus vitæ: Cor foyet Alma Trium:
Cor juga cordatum vegetare, ô Corcula, corde:
Cor sedes anime, balsama corde geret.
Vester dum vivet fidelis cultor
Joh. Rungius.

Venerabilis Domine, Frater germane!

Nobilis est discursus de sede anima. Eam aut in cerebro, aut in corde, aut in toto corpore habitare, docent Eruditi. Ipsi sententiae faveret Medicorum princeps Galenus, illi Peripateticorum chorus, huic cum aliis Paribus magnus ille Hippomensium praeful, Augustinus. De hac intricata & impervia materia, Disputationem Gradualem tibi in animo esse concubendam, ante paucos bosce dies per nigellus Cadmi filia, nobis indicasti. In ea docte nullor pro more tuo monstras, quid circa eorū opinionum diportia statuendum pro optimo. Ego vero in eruditæ tuae Disputationis laudes eo minus heic excurrere volo, quo magis sciām te ab inanitate tumida gloriola esse alienissimum. Hoc rāsum dico, jam id doctrina tua eximia & diligentia summa adeptus es, ut brevi brabecuterium in Philosophia consequi possis. Gratulor itaque tibi, Frater honorande, ex intimo cordis penetrabilis, uberrimum istum & ad maturitatem perdidum doctrinæ studiorumque provenientem, calidum addens votum, quo velit Supremus exle Monarcha, studiis suis etiam in posterum ex alto benedicere, quo succedant in sanctissimi nominis dei vini gloriam, in Ecclesiæ per sanguinem Christi Filii Dei redemptæ emolumendum, in Parecum nostrorum jam senio confectorum gaudium, in amicorum maximum delectamen, & denique proprium tuum ornamentum. Vole.

A tuo ad tumulum fidelissimo fratre,
JACOBO RUNGO.

LECTOR haut instudiose nostri!

Per me si licuisset, vel sero nimis, vel numquam in publicum prodire fassinussem. Eruditum, in quo nobis vivere contingit, seculum, si quid conceptum luci vindicamus, ni elegantius eo sit vel subiectum magis infantiae specimen interpretatur. Ugitat d'umus aulus ad momenta temporum mej, sive inscium sine omnem præter spem locavit in hac scena rerum. Illud unice dolco quod, cum omnis nostra via in animo sisæ sit, de sede tamen anime acturis, quantum vigore animi præstari posse, operam dare. fungam propter currentis hore, integrum haut fuerit. Non tamen recuso quin sit mihi bac doctrine particula, collis in l'ar Hephaestia. quem Vulcani casus nobilitavit. Novisti quam sit argumentum difficile & spinosum valde. Tot retro seculis investigatum est, quid sit anima. Quesivit Chaldæus, nec inventit. Quesivit Ægyptius, nec profecit. Quesivit Græcus, & nescivit semper. Sola in terris omnia scit, præter quam se ipsam. Acumen literis de Ephesus non jactamus, aut enim raro ait nunquam in paupere tugurio hospitantur. Satis esse opinari sumus, si, cum subtilibus non licuerit, plani saltus hæc u'e & sinceri videremur. Denique, cum ceteri opera edant impendio prolixas, nos brevitiati litamus. & gratiam tuam, si non inveniemus, provocabimus tamen, sanct' oribus futura etatis officiis rite demerendam. Vale.

Mens Æterna Deus: mentis generosior Author:
Atq; Inlustrator: Tu Excubitor: fave!

§. I.

IN SIGNITI MORTE REDEMPTORIS.

Ltam quidem, sed si minus exitus
ignatam, nodosam tamen agere
causam, & inplexam, adgredi-
sumus. Super anatum pennis,
aut caprina lana, litigiose differ-
tare, indignum gravitate & san-
ctimonia Philosophiæ. Manifesta haut in contro-
versiam adducenda: & ubi nulla scrupulatio, al-
tercationibus non studebimus. Thronus rationa-
lis animæ regius disputatur: λόγῳ, quem Gregor-
ius Nyssenus ἀφεασον, Lactantius supra homo-
nem, esse censuit. Iccireo, pii ritu æneæ, acta ut-
bium Dominæ, in clypeo depicta cernentis, ten-
ta qvivis mysteria

Miratur, rerumq; ignarus imagine gaudet
potius, quam animo se capturum praesumit. Pilga-
bimur unionem in profundo delitescentem, qvam
armillæ conficiendæ, nec sine labore protrahi, nec
absq; discrimine edolare, cuiqvam dabitur. Q
non stupeat, infit Vir eruditus, esse in regno suo
regem, jussa dare subditis, & ipsum nescire regem
an Persepoli habiter, an in Ecbatani, an Hage, &
Delphis. Adeo clara omnium heic, de exoptan-
potius, quam expectanda veritate, confessio. Salvi.
specie ejus lætabimur, donec de umbra ad inten-
tem lucis, transire contingat. Ingens mortaliu-
scerit.

scitiae specimen, quod cum dubium non sit, audire nos, videre, aliis etiam sensibus uti; ac satis constet, id, quod sentit, esse animam ipsam; eam autem non in organis exterioribus, sed inter uestibulare, ubi sensus vere perficitur: de sede tamen nobilis substantie, tam parum inter literatos conveniat. Nobis ne protrahatur negotium, ex parte oculis emissis in circumfoveantibus, mox in arenam descendendum est. Ubi nos, si priscam eruditio nem curiose venabimur, κόραξ μὴ τοσίστη. Nam & Hippocratis & Platonis & Aristotelis, super hac re opinio multos suspensos tenuit. Similia si forte in discursu adferemus, scias ea non ultra terrum extendenda, nec semper eo animo adducta, ut in quasi indubitatis utamur. Quæ Philosophi quoq; admonitio, Lib I. prior, analyt. c. 39.

§. II.

Magno illi Cœ in libello de corde, γνῶμην τὴν τὸν ἀνθρώπου ἐν τῇ λεῖψι κοιλίᾳ καρδίας possem, ibique non cibo aut potu pasci, sed καθαρῆ καὶ Φωτοκέντει περιεχούη γεγούη ἐκ τῆς διακείσεως τῆς αἷματος, non dubitandum. Quamvis, & Galenus diverum Ratiocine judicet libro de placitis Hippocratis, & ipse in fragmento operis de infantia, Tom. vii. qui exorica continet, si modo genuinum sit, sapere hominem dicat, dum cerebrum quieterit. Platonis tandem fuisse mentem, ex dicit, atq; eleganti συγγένει, quam in Thæreto insitum pag. 194. Ed. Henr: Sic inter κηρὸν sive ceram

ram & καὶ δύε τοι, quo minus pro certo habeamus, contraria traditione *Sebastiani Foxi*, lib. iv.
 de confessione Arist. & Plat. non impediuntur. Ni-
 mirum, docuit is communis omnium Magister,
 ex impressione facta eis καὶ πόντον τον εἰ τῇ Ψυχῇ nec
 mollem nec durum nimis, homines πρώτες μὲν
 εὐναθεῖσι, ἔπειτα μηδεμονες fieri. Quippe reminiscen-
 tiam ac memoriam, quæ phantasie sunt annexa,
 in corde reposuisse Naturam sibi persolvavit. Novi
 prælaudatum Foxum etiam de *Aristotele*, pauculis
 apud eum inductum locis prodidisse, animæ ab eo ho-
 spitium in cerebro constitui. Quia si non infinitis cor-
 di, ut πρώτῳ non solum ζωτικῷ, sed etiam αἰσ-
 θητικῷ, hoc privilegium deculerit. Dixit ille L. ii.
 de part. animalium C. X. definitissime se, cum de sen-
 su ageret, αρχὴν τῶν αἰσθήσεων οὐ τὸ πρώτην
 καρδίαν τόπον. Tollens sic εὐαντίφασίας scrupu-
 lum, qui e sequentibus suboriri posset. Nam dum
 ἀκοὴ καὶ ὄψις μάλιστρα τῇ πεφαλῇ reponit σὰ-
 την τῶν αἰσθήσεων Φύσιν, non principem respicit
 sensitivæ iedem, ied locum, quo αἱμέσως ab externo
 sensorio, imagines feruntur. Tum vero etiam
 Zenonis, Empedocli, & universæ Stoicorum scholæ,
 Cor animæ cubile putari, legas apud Theodore-
 rum Cyrenensem lib. v. de cur. Græcarum Adscit. De
 cetero occurserunt varia sententiarum divertis.
 Neque mirum Nationum sophy, in tam multipli-
 ces concessisse opiniones. Quippe queis, in tene-
 bris his plus quam Cammeris, non inluxit grati-
 er de

or de cœlo fax. *Parmenidis & Epicuri* munificencia, in universo thorace, voluit animæ regiam adornare. *Democriti* anima dicit se habitare in toto capite: *Medicorum* in cerebro: *Stratonū* in superciliorum interstitiis: *Erasistrati* juxta epicranidem: *Hesopbili* in ventriculo cerebri. *Pythagoras* judicabat vivificam vim in corde, intellectivam autem in capite præsidere. *Xenocrates* pro vertice pugnabat. *Diogenes* ad ventriculum cordis recurrebat. *Xerxes* in auribus dominari adseruit: quod tamen, cum *Petro Schele* de animâ C. ix. magis moraliter, quam physice intellectum volumus. Videlicet, piorum regum est, non claudere, sed patulas præbere aurium portas, ad audiendum querelas in populo. Confer. *Cæl.* Rhodig. L. II. c. XXIII. *Antiq. Leæt.* initio.

§. III.

Maxima cum *Cartesio*, *Witichio*, aliisque ejusdem sectæ consecraneis controversia. Sufficiet, tam sublime arcanum ἀνοցεσεως glandulae pinealis, rudi seculo pro virili revelasse. Nec opus, acerbis adeo convitiis, in divinam Scripturæ autoritatem debacchari. Cum infice to vulgo Deum delitare crediderunt. Nos cum nemine contentiose digladiabimur: rationes etenim & examinare & quætere certum est. Arietent literati quidem, sed intempestive seduli, pro nomine: rupem habent veritatem. Itaque, cum somniantibus rem habentes, ne vel nostris luminibus imponat, mox pro exordio somnum, ut decet, præsumemus. Scio acibo & potu nos somniculosos esse, ex alimenti è Roma.

stomacho ἀναθυμάτεσ. Inde namq; ut Aristoteles verba referunt, ē lib. de somno & vigiliac. III. ἀνθέου πολὺ ὑγρὸν καὶ σωματῶδες ἀναφέρεται. Eiusmodi crassis facium coquementibus vaporibus obstruuntur cerebri meatus, spirituum prius animatum jucunda ambulacra. Obrepit ergo somnus ac torpor, nescia sensationis animæ: dummodo, ne stomachus nimis fuerit oneratus. Tunc enim nocte in ducimus insomnem, juxta illud Philosophi: πῦρ καταψύχεται ἐπιθεμένω τῷ ξύλῳ. Certa tamen conjectura, quam in dubium facile non vocaveris; ὅτανον scilicet perfectum, εἴηται ἡρεμία τῷ πούτῳ αἰσθητικῇ. Verum hoc non αὐτλός accipendum. Neque enim anima in somno, omnem plane sepelivit sensum, modo organa vehementius percitantur. Tolle *auditum*, tolle *contactum*, tam jucunda Alcedonia molesta excitatio nunquam interturbaret. Nimirum feriantur ut plarimum ab exercitio externi sensu: animo quo ad internos non usq; quaq; liquido aut tranquillo. Audimus sepe mira, quæ deliquiis sopiti videntur, à resipiscientibus narrari. Somniorum imagines, nisi levius impressas vagamens deleverit, etiam vigilantes retinemus. Qvodq; curiosi observabunt, tunc, quia animus majoribus non distinetur, licet minuta, tamen magna videri. *Levisculus fulgor fulmen* putatur; *minutus sonus tonet*. Pruita proutum diffluens existimaturnel, vel si quid eo dulcior. *Pusillus sanguinis color* *pividetur*.

burium representat, vel incessus per ignes speciem.
Quod fuis sed egregie expressit Philosophus lib.
de div. per somn. C. I. Non ergo omnino quiescit
cor, vel ut principium vitae, vel sensus.

§. IV.

Sed excitatis, ne in utramvis autem dormirent,
nam singulos in capite sensos evigilasse competi-
mus. Omnes cerebro inesse ajunt, remoto tantum
a corde pendere, quod vitales format spiritus, illi-
lud est vitali animales gignere, proximum sensatio-
nis instrumentum. Evidem his pollicem pre-
missus, sine causae ja^{da}ura. Non organa, sed fon-
tem sensuum attendimus. Quod ipsum Plato expo-
suit in Timao, pag. 65. Ed. Henr: St: Nam &
τὰ φλεβία, δοκίμια τῆς γλώττης, τελαμένα ἐπὶ^{τὴν καρδίαν}, ut saporum nuncia docet: & odore aut
svavimulceri, aut molesto offendit adserit, ὅσον ἡμῖν
μεταξὺ πορφύρης, τῷτε ὄμφαλῷ κεῖται: & vocem
esse, τὴν δὲ ὀτων ὑπ' αὐτῷ ἐνεφάλῳ πειθῇ αἴ-
ματῷ μέχει ψυχῆς πληγὴν Διαδιδομένην, auditum
υέρο τὴν ὑπ' αὐτῆς κίνησιν, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μὲν
ἀρχομένην, τελευτῶσαν δὲ περὶ τῆς ὑπωτῷος ἐδειχ-
statuit. Ita animam in corde omne id sentire,
quod sentit in capite. Scilicet, quem ad modum
si loco legam aprico, lumen, cuius beneficio cerno,
aeri inest, sed principium eius est a sole, unde ema-
nas; & autem est in attrbere: sic & cum sentio, fit
hoc in cerebro a virtute, qua est corde promansit.
Vessus Physiolog. Christ. L. IV. C. xxxiii. Est
opera-

operatio animæ, toto diffusæ corpore, pro varia organi ratione πολύτροπος: sicut respectu radicis in solo corde hospitatur. Accedit non idem sensus esse & rationem. Cum illas bestiarum quoque in cerebro animadvertis, tamen negato intellectus radio, brutescunt.

§. V.

Verum, dum hæc insinuamus, machina ipsis parata est, quovis arjete fortior. Objiciunt namque nos talia ratiocinantes, eadem sentire non cordis, sed cerebri usum. Quasi v. τὸ ἐνεργῆτιν operari non posset, intra propriæ activitatis sphæram, licet alibi primario residenceat. Videlicet nos terras ac maria, Solis et firmamento radiis illuminari: Araneæ vim ad tela caput, ultimo in sexta filo museam inlaqueantur: Leuctrarii nūsum in ducta in orbem rosa: Alarum vertigines in agitata molari lapide. Movemur homines & in diversæ impigre plaga expatiamus, verum non nisi in pede ambulandi vim observantes. In macellum adscendentes, varias saporum delicias lingua exploramus, nec alio magis instrumento gustamus. Fiant ista, non propter animæ præcipuam ibi sedem, sed ejusdem in organo opus. Tum & sensibus non raro imponere sympathiam partium, harmoniam mutuam, interiecti medii ludibrium, ejus generie plura, certa conjectura est. Qvis simpliciorum non credidit cor in sinistra pectoris cavitate situm, cum tamen medium thoracis occupaverit? Erat rusticò nocturnum ianub

innubi cœlo iter, tum currentis in ære astrī imago-
inem contritus, fidus decidisse, summum Jovem
Deosque testes dat, & tam sanctæ fidei robur,
ratum de futuro vento præfigum. Vigilenti-
bus ad objectorum vehementiam oculus, plus
quam clausis, operam capitis veneramus, quinque
inlustriorem multo. Refert des Cartes quibus
manum ferrī viā diffecit, in digitu, quos tamen
nullos habent, argumenta desideris sentiri. Nos
dum profundæ speculationi mente incumbimus,
sepe nec videmus obstantia, nec audimus circum-
sonantia, adeo sensus suo spoliantur officio. Tanti
vero num sint disciplinæ, ut in iis addiscendis,
propter vires penitus ad interiora convocatas,
virtute cerebri nullorumq[ue] differeunte, ne capitis
quidem memores, perinde rem geramus, ut si
ne haberemus quidem, ambigere cordatis licet.
De cetero, negato rei sensu, ipsam continuo non
negaverim. Novi plurima in corpore & esse
& peragi, quæ nunquam sensus ita percipiunt, ut
statim obelisco signentur. Denique reperti lega-
cissimi sunt eruditionis interpretes. Hi, si tam
liquidum in capite rationis sensum, sibi imaginati
fuerint, tribunal rationalis animæ, nunquam tam
bruta, & contra sensum perspicue fallia institu-
tione, cordi vindicassent.

§. VI.

Jam, turbati sensus, fugiens memoria, &
impedita ratio, è capite, non corde lato, præ-
tenduntur. Nam cerebri ex vitio, infasta sape
anpas-

άνεγκαστις mala, in apoplexia *άνεγκαστης*, dementia in phrenesi, oblivionem post ictus, oriri. Inde sic adfectus caput *Æsculapio* obligari. His vero literatus orbis omnino non adclamat. Observatum Dimerbruchio, Anatomes L. III. C. v. puellæ cuidam cranio ex lapsu fratto, cerebrum ad pugni magnitudinem protuberans, sensim computrussisse. Vixit illa in hoc statu mensem præter proper, vulnere misera, mentis tamen arbitrio felix. Qvodq; mireris, à morte Medicastris rem scrutantibus, ipsos quoq; cerebri ventriculos sanies occupaverat. Aliam Schenchius notavit, L. I. Obs. hydrocephalo laborantem. Mortuæ cerebrum novem aquæ libras è ventriculis fundebat. Nullo in vivâ judicii detimento, nullâ *άπωλεξίᾳ* labet. Brunsmannus, in Selandiam iter habens, canem vidit, ut cetera pristinæ & fidei erga Dominum, & facilitatis in domesticos, etjam pedis fomento ac quasi linctura, fisso cranio remedium invenientem. Grat. Nat. Interp. C. xvii. Sciunt ceteroquin, qui Medicam scientiam complexi sunt: Et *syncope*, de quâ convenit cordis existere *ώθηση*, universum sepelire sensum: Et paraprenitidi inflammationem diaphragmati, quod solum & basin, cingit cordis, natales præbere: Et melancholiæ, imaginativa atq; ratiocinativa constans in certâ absurditate vitium, in ipso thorace nasci. Adeo isti animæ defectus neque semper cerebri debentur passionibus, neque nunquam cordis. Apoplexiæ in-

cis integra iudicij functio, quo minus exeratus,
 ligatis ut in somno lenioriis detinetur, sensu solum
 eoq; non semper omni fugiente, quippe cruciatum
 saltem non raro mente seqvuntur. Paralyticos
 quoq;, in quibus dimidium obstupuit, sidera-
 ta parte acicularum pungens titillat. Obo-
 literatæ hic memorizæ præcessus vanus est: cum
 ea, quam graves aut morbi aut plagæ inducunt,
 oblivio, tantum sit rerum experientia notarum,
 nulla rationalis sed sensitivæ jactura. Jam duplice
 medio, in lucem officia mentis prodire, haecenus
 constat, communi uno, altero proprio magis.
 Et illud spiritus sensibilis, per omnem animalis vitæ u-
 suram, *vagina Sibæa*, uti loquitur Helmontius,
rationalis anime. Hoc vero cerebrum, quod
organum organum eruditis audit: eo quod senti-
 enti, ut hic immortali, interviciat. Posse in u-
 troque rationis munia turbari, sed & impediti
 etiam, neque tamen ibi necessario mentem resi-
 dere sententia stat. Cient turbas, dubia imagine
 fluctuantis cerebri vitia, dum species prave re-
 presentatas, spiritus sensibilis rationali suggestit, iis-
 demque intellectui fucum facit. *Quis v. sapiens,*
ideo cacos judicet pedes su manu perversi ducere:
nun fallo cernentem, in viridi, rubicundo, vel
aliter visu inludente vitro: aut inepte litteras
pingentem in vistosa penne crenâ? Diximus len-
 sitivam tubum quasi esse rationis, & perceptionis
 medium, quo cuncta speculatorur. Ideo evanescen-
 tibus spiritibus, ac delectis, quæ animali *μνημο-*
νεύματ̄

ne*muāj*: impressæ fuerunt, ideis, mirseulum vix erit, munia rationalia justo modo vel non fieri, vel omnino deficere. Fugit objectum, quod in speculo opticove tubo sui formarat imaginem, & conspectu velo interposito, etiam si videns anima neutrum ex his insisteret. Remoto horologii indice, rota potissima tempus in circulo incertat, ut sit ipsa illo hanc comprehensa. Ita commune illud vehiculum, singulas passiones suas, arcta unionis lege ad animæ facultatem ratiocinativam defert, adeo ut extra illud mens nostra corporeorum noematum sentiat nullum. Machaones, hoc malorum genere laborantibus, eâ de causâ, capiti medicinam adhibere, color est. Partium jucunda symphonia, hæc recepta præscripsit. Sæpe nimirum reuendia, uni membrorum vel integro, cum bono & emolumento alterius, quod forte lædi qvivit, comemode applicari.

§. VII.

Tum vero ad brutæ animæ exemplum provoca-
tur. Eam in capite imprimis sedem fibi posuisse.
Consentaneum & rationalem, arcem membrorum
occupasse. Inde cerebrum in homine magis esse
τῶν ἀλόγων. Securum sane impeditæ refugium;
si vel sublimiori ex loco non digniori eminentia
judicanda esset; vel humana anima quantitate in
operationibus suis, plus quam virtute, sublevare-
tur. Videlicet plebejum in summa saxe arce ex-
tubias agere, & pilorum fortes etiam supra verticem
luxuriare. Situs dignitas cordi, in medio corporis

naturali, non deest. Lescant prudentes virtutem
in medio: instar seminis in pomo, suggestus in tem-
plo, shreni in regno. Magnitudinis in cerebro cau-
sa facta adsignatur. Nam & Aristoteles in Probl.
hebetioris ut plurimum ingenii capite exiguos ar-
guit: & Bartholinus cum Philosophis rectius mo-
nuit, quod, cum Natura

Os homini sublimne dedit, cælumq; tuere

Jussit Gerebas ad sidera tollere vulnus:
in ita. modi corporis habitu æquilibrium, super-
posito capitis pondere, sive conservari debeat sive
juvari. Ut ratiæ dictum non nisi de propor-
tione sui corporis calculum mereri. Duplo autius
humano, bellum in Scania Sveorum provincia ce-
rebrum ostentatum. Ceterum huius in ratione ca-
rentibus inesse animam, nec simpliciter verum.
In imperfectoribus non raro, quamvis capite trun-
catis, vitam sensumque observavimus. Schylio
pref. in ser. prum Cartes. de homin. nec non Augu-
stino de qvænt. animæ, in scolopendris ac mil-
ipedibus particulam quamlibet abscissam, vivere,
moveri, sentire, notatum. Aliis, ut magis perfe-
ctis animæ in cerebro regiam concedant, dilcre-
pantia tamen, qvæ sentientem inter se ratiocina-
tivam interest immensa, rem in vado ponit. Nam
illam in cerebro etiam humano conlocari posse.
Quippe ut materialem & mortalem, ita nihil a-
liud, quam partem corporis, instar humorum, san-
gvinis, similium. Quod non tantum rationibus,
sed & scriptis testimoniis probari, plurimorum
doctissi-

doctissimorum hominum sententia fuit: ex veteribus Didymi, aliorumq; apud August. de Def. Orthodox. Fid. ex recentioribus Voisini in notis ad Disib. de anima, Gassendi in Phisica, Vossii Theol. Gent. l. iii. Brunsm. in Gratia Nat. Interpr. Sed emperio eruditorum sit.

S. VIII.

Verum neque concursu nervorum in cerebro vehementer nos premant. Septem paria in eâ oriri, quæ intra cranium existit, parte medullæ, tringita in exteriore, quæ per spinam dorsi exoneratur, quartam tantum portionem in cerebri vicinia nasci, in confessu est. Quid & nequicquam prohiberemur, bestiarum ibi animas conlocare. Quippe & Villiso de cerebro C. xxvi monitum, hancenus hominem inter & brutum parum intercedere discriminis: & Brunio in Rel. Med. animadversum cerebri humani nihil, quod τῶο ἀλόγων craniis non simile esset. Iste tamen usque quaque non locari, exemplis adlatis probatum dedimus. Si substantiarum commissura rem conficit, non magis in cerebro, quam in spina, in scapulis, in coxa, animam reperties. Namque & ibi pari modo confundi, cum autopsia, cum à Bartholino aliis isve depicta nervorum propagine, docemur. Neq; in cerebro quicquam, præter par motorium duplicitis astri visoriumve, alterum in sua radice, alterum procul ab illa coalescens, video temere. Fundamentum v. cui connexio propositionis innititur, ruinosum. Omnem sensum inserviuntq; ex nervis de-

ducunt. Aciculorum euspede delicatulos pungamus, & quamlibet cuticula partem dolore vexari intelligent. Ergo nec amplius in ramos spargi, quae unum quodvis cutis aut carnis punctum operaveris, necesse est. *Machina ex muniis animae separatae, hoc principium non obpugnabo.* Sepe etiam in corpore, dari κίνησις καὶ άισθησις non medianis nervis, ostendendum. Taceo ex dito amputato, ex apoplexia partiali, ex nervis in motu quidem integris, in sensu tamen nihil valituris hoc probari. *Configentur, iuxta Bartholini consilium, e postremis, quam latino sermone adornavit, Anatomes L. I. C. III. adscendentibus ex corde carnis, liberis maneneribus nervis, omnis dolor sensus: fini a. truncu vinessit arteria descendens, persbie inferiorum partium motus.* Adeo vinculo arteriae sive stricto cessat omnis sensus, quia spiritus non mittuntur ad cerebrum, sive laxato iterum reddit. Potius itaque arteriarum eminum, καὶ γένεσις καὶ συνδρομή, cordi principium adscribent. Habet ibi vitæ non modo univeras concursum, sed reliquorum etiam omnium si non organon, originem tamen fontemque. Scio ligatis singulis nervis, quibus cerebrum cordi committitur, hoc nihilo minus vivere, moveri, sentire.

§. IX.

Instant autem: Omnia in coalitione nervorum residere, sane alias duplicitas pro simplicibus percepitum tria obiecta, id natura praevisum, cum par-

per nervorum opticorum in media ad oculum viam conformataverit. Nos ad signatae, pro duplice impedientia perceptione, cause forte faciles adiungemus: nisi, vel a priori ac concinniori partium junctione, illam combinationem inservire, placet et vel extra cerebrum quoque in spina aliisque locis, nulla praecipua sensus officina, simile quid occurseret: vel reperti sint, dicti in quibusdam hominibus nervi, nullo duplicitis contuitus periculo, tanto itinere distincti. Tum si animi sententiam ipsis largiamur, quid dilectionis merendum esset? Nam nihil cogit, habitare sentiens ibi, ubi quid fieri sentit. Vident oculi nostri, per vacuum illuminatum, remorissima quoque. Pulsantur aures, communicari per aerem ex longinquofoniu. Manus saxum, ad quod offenditur, intermedium percipianem, etiam in tenebris sentit. Animam vero quicquam eorum, quae geruntur, per internuncios animadverteat, ecquis inficiabitur?

S. X.

Sane nullis argutiarum libramentis, veritatem sicutius sententiaz, expugnari crediderim: *Tota est anima in toto, & tota in qualibet totius parte.* Sine pigmentis & tunc rem explicatam vides. *Aproposito non esse spiritum, nec habere partes extra partes, adeoque ubicunque invenitur, totum existere, jam diu est, cum inter literates convenit.* Evidem, anima in toto corpore, & singulis ejus membris, persona, non partitum sed quasi punctum tota, ad sensuam suam impinguata, nulli eorum

invider, ab liberam & suavem societatem, quam
 amat servare sanctam suo corpori, D. Dannh. in
 Coll. Psych. Ostentant singula membra, dum vi-
 tali spiritu reguntur, simul presentiam animæ, ex-
 inde enim vitam, quicquid vivit, haurit. Fingamus
 animam, subiecto & loco, secundum essentiam, a
 quibusdam partibus dissidere, tum aliquam huma-
 ni corporis portionem, forma substantiali priva-
 bimus; tum nobile adeo ens, usum dicemus per
 aggregationem. Absurdum v. ullam materiam a
 se ipsa informari: & data forma, eam suam eti-
 tate, intima quadam permeatione, non invadere
 suam materiam. Quin & diversæ species continua-
 buntur, auctore eodem D. Dannh. & illa τὸ συν-
 ξεῖς ἐν τῷ εἴδει. L. v. Phys. C. iv. t. 41. Licet
 autem anima, totum informet hominem, pluribus
 constantem membris, singulis tamen eorum influ-
 xu virtutum succurrat, juxta determinationem,
 quam naturæ institutum efflagitat. Nimirum, i-
 pso quidem, per essentiam & potentiam, tota omni-
 bus partibus inest, operationes tamen ejus, secun-
 dum diversas, quibus instruta est facultates, singu-
 lae pro functione, ad quam natura eas ordinavit,
 distributæ, competentibus organis concinne & har-
 monice vindicantur. Hinc neminem simplicem
 adeo offendes, qui aut per universam corporis fa-
 bricam nutriti se neget, aut pede aliquem mem-
 nisse, genu ratiocinari dicat. Inest anima toti
 corpore, inquit Schele, nec ab ulla parte ejusdeno
 abest, diffundens virtutem suam ubique, magis
 samer

tamen se ostentans per ea organa, per qua
sanguinem praeipue præstans, actio est in esse
etum deducenda. Per cerebrum ratiocinatur, per
oculos objecta contemplatur, & recipit, per
aures fibi communicari alienos concipiuntur, per
cor vitales spiritus sanguini confortantur, per erga cum o-
mnia membra movere dirigitur, ut quodcumque habile
sit, ad munus suum perficiendam. D. Dannhawen-
tus cum rem elegantissimili illustrasset, concludit
cum Zabarella: Nusquam quidem excludendam
intimam animæ præsentiam, in corde tamen ra-
dicaliter eam esse, in reliquis autem partibus de-
rivative.

§. XI.

Quo cum tem perduimus, ne negotio quod
in præsentiarum agendum, ultra accessio fiat
temporis, superest paucis ut ea pro sententia ar-
gumentemur. Divina auctoritate decretum, ex
effato Salomonis, Prov. iv. 23 eorum omnium & ri-
ta & motus existere posseem. Eum in finem Na-
tura, arterias omnes, quibus universo vi-
ta ædificio communicanda erat, radice tenus huic
membro inseruit. Inde non alibi quam hec am-
pliores sunt, quomodo vasti circa radicem arbo-
rum trunci, quo remotiores a caudice, ipsa sub-
limitate coarctantur. Scio anastomoses, que ve-
nam cavam corde egressam, tandem venæ porrax
per hepatis sparsæ committunt, hac multo esse exi-
liores, Sed & Jordanis aquata angustiori ripa,

quam Merobi stagnum, Genezarethi, aut Mortui
 maris fluctus, quos interfluens confundit, decur-
 sere audivimus: & fluminum alveos, modo arctio-
 res in sinus coire, modo spatioſiores evolvi, vel
 ſimplex agricola novit. Cenſuit Auguſtinus Q.
 LVI. in Lev. ſangvinis beneficio animam in corpo-
 re teneri. Iſto enim veluti vinculo, Arhanafianis ut-
 timur ad Ant. Q. cxxxviii. tam nobilis ſtructura
 cohæret. Principium ſangvificationis cor non
 ſtatuerimus, id namque hepar eſſe in Medicorum
 Scholis conuenit. Sufficit, nusquam alibi natu-
 rali modo extravasatum hofitari, nec aliunde vi-
 tali ſpiritu universo animando corpori adtendere.
 Iaſt ſangvini, ut vehiculo caloris, omnis viven-
 di ſpes, effuſum vero mors haut evitabilis ſine mo-
 ga inſeqvitur. Adclamat coeleſtis littera: Gen. ix.
 5. Lev. xvii. 11. Deut. xii. 23. Heic præterea
 maridum ignem, ceu in foco proprio fumare, de-
 prehensum: qui juxta cum ſanguinis glutine ani-
 mam corpori jungit, ut tam jucundi ſolis calore
 ſingulæ partes microcoſmi ad vitam motumque
 animentur. Qvod præclare Carteſius, quamvis
 cetera ſecuſtem putet, paſſionum C. VIII. monuit,
 tum cordis ignem principium corporale omnium
 mortuum noſtrorum nuncuparet. Conſequitur o-
 nnis etiam ſenſus ac percepcionis originem eſſe.
 Prius ſi ratio fuit, cerebrum iis organum exiſtere,
 ne mediocriter qvidem noſtræ poſitioni obeft.
 Potest ērēptiæ agentis inesse organo, ut principium
 ejus primario alibi habite, Vides &c automatario,

& rotæ horologii maximæ acceptum fert; ut caudaceator machine oculis, campanæ tinnitus auribus, temporum momenta describat: Et jam si nemus sive indicem sive tintinnabulum impletat. Qvicquid cerebrum hic valet, cordis virtute valere, tum ligatæ ioporariæ, tum syncopes mala, liquido ostendunt. Ponamus nos fieri perceptio-
nem in cerebro, num icticeo sisteretur illic? Non male Philo de Somnis sensus cerebri adparitoribus confert: & Augustinus, Lib. vii, de Gen. C. xiii. nuncios animæ vocat. Nam irum, sensus ve-
luti in vigilario fabricatos; mox cordi, cujus spi-
ritu excitantur, communicari non dubitatur. Viss, queis tam sacra conjugia peragi necesse est, non desiderabis. Adscendunt arteriæ, descendunt
nervi. Quos natura, norante Charletonio in
Pathologia, sive in *carnosam cordis substantiam*; sive in *aericulari*, sive in *vasa ejus majora* non
sine miro constilio inseruit. Villifus nervo inter-
costali, veluti trunco pectoris ante sepincentum,
ista internuncii specialis munis, murua cordis &
cerebri sensa ultiro referendi citroque, adscribit.
Obscuros magis adeoque cæcos measus subtilemus,
quos tacito volumine *diaphana* hoc perrepere,
etjam si in oculos anatomicâ acie instructos non
incurrant, nullus dubito. Nec prolixum adeo
hoc iter est, quin nihilо secius *εγενη οφθαλ-*
μους, singulæ cerebri species cordi relucescant: cum
eita æque imagine, pedum ac manuum eventu, et

si elongata magis ipsi innotescant. Deficientibus v. aliis infundibulis, posses forte ex mente quorundam sensitivam corporis partem substituere: quæ per universam machinam diffusa, cuicunque in cerebro adtenderet, id opera eadem in corde sentiret. Sic uno, qui semel impressus est motu, fluctus per rotam aquam meare, vidimus. Dabit etiam pulsus exemplum, quem baculi de extremitate, in manu, qua tenebis, absque mora intelliges.

§. XII.

Accedit cor esse officinam, in qua omnes adfensus concitantur, ex communia tam Philologorum consensu, quam experientia testimonio. Dicit Propheta corda Israelitarum, Syrorum ad adventum tremuisse, admodum, quo arbores sylvarum flabris ventorum agitantur, Esa. vii. Nimirum, deprehendimus cor in metu palpitare, ex tristitia contrahi, ob iram servescere, ad nuncium iusta dilatari: Sic enim cum Scriptura loqui-
musr, ex Psalm. cxix, nec non Esa. lx. Adfectus autem, forte minimam rationalis animæ functionem, non existere, adcuratius inspiciunt Pauli li-
teram 1. Cor. xiii. displicescet. Amorem quippe,
qui in affectibus primam laudem obtinet, ipsi quo-
que fidei anteponit. Gestavit sumenus Pontifex
Aaron, in pectorali & supra cor, uti legitur Ex.
xxviii. in memoriam DEI duodecim nomina Isra-
elitarum. Hoc emblemate haec dubie signifi-
cans,

cans, pectore, corde, & animo æternitatis Domi-
no committendos esse. Possem de cætero huc Pa-
trum, qvos erudita pietas, Philosophorum, qvos in-
genii vis, Medicorum, qvos docta experimenta, præ-
cæteris nobilitarunt, super hoc momento suffra-
gia, ex universa pene antiquitate transcribere: sed
illacum conservandæ in officio curæ manum de-
tabula retrahant, ipsi συλληφται reservare malo.
Sufficit cœlestem scripturam habere ὁμόψηφον.
Quæ ut de modo rei sollicita non est, ita ipsam
eo testimoniorum genere inculcat, qvod temere
fallam ad opinionem detorqeas. Talia sunt, in
qvibus cor, vel pro cogitationum domicilio vendi-
tatur, ceu i. Sam. ix. 19. Psalm. x. 6. Jer. xxiii. 30.
Dan. I. 8. Matt. ix. 4. & xv. 18. Luc. ix. 47. Act. VIII.
22. vel ut sapientia aut scientia gynæcum
inducitur, veluti Prov. xix. 21. & xxii. 17. Matt.
xvi. 15. vel pro diversorio, quo præcepta, verba
& leges Domini recipiuntur, celebratur, qvam ad
modum Ps. XLIX. 3. & cxix. II. Esa. LI. 7. Jer. XXXI.
83. Dan. viii. 28. Luc. II. 51. Quid qvod in sola
scriptura Canonica, dicta classica plusquam Decr.,
doctores Ecclesiæ, vere sacras literas edocti, ob-
servarint: in qvibus opera id genus intellectualia
cordi adsignantur. Nos, cum & alios pie divinitat-
iæ autoritati adsurgere serio hortemur: & contra-
ductum Spiritus, qui nullibi sèpius qvam in corde
rationalis animæ functiones, conlocat, eam plus ul-
lo cum viscere negotiari, ut credamus, induc-

mes

nos non patiemur: de ceteris in ipso discurſo
visuri, concludimus verbis Eusebii Emiss. Fer. iii.
post 17. Quadrag. in dictum Matt. xv. Taceant
Philosophi, qui mentem & rationem in cerebro
locant; Qui fecit hominem ipse scit, quid in una-
quaque parte hominis posuerit: ipse scrutatur re-
nes & corda. Quid superest, eisam cordicibus vo-
vemus: ut idem Ter Optimum Maximum Numen,
vi sui Spiritus verticordia, omnium nostrorum corda
sanctitati consecrata, in fide & veritate, usque
dum hec militamus, confirmet, dirigat, ducat, in
sui Nomini gloriam, & salutem nostrarum ani-
marum, quam praebet, sedes mentium vere be-
ata, Paradisus.

*Cordis abe voto corde, O eor eand: dum JESU;
Concordi chorda, gratia corde redit.*

*DEO, ÆTERNO ANIMO, ANIMÆ
Auctori, Inlustratori, Sospitatori,*

COROLLARIA.

- I. Cor existere ἀκρότολιν τῆς σῶμα? O non est
suum honorarium.
- II. Sanguinem esse animatum non solum
vera, sed & certans medi corum est sententia,
- III. Absentum in auras Philosophi, Corpus apō-
loꝝ deختicos vita fratre.
- IV. Ratione & Oratione, ferre vel maxime pra-
batius mortales.

Ordine & Eruditione Venerando

DN. JOHANNI RUNGIO.

Ex omnes siacrem *Callirhoe* sicut
Dulcorasse tibi novimus, herbilis
Cirrho progenie quæ celebres cluunt
Musæ. Plausibili fidere tunc, caput
Consecrassæ *Jovi*, vaticinans forum,
Oblervas: *Genio* frontis ebur: bona
Aures *Mnemosyne*: pectoris hortulum
Nepuno: vigiles *Mercurio* pedes.
Hærent *Glaucopu* astro digiti: *Thetis*
Plantis remigata: impos *Venus* ustulat
Renes; sed sequiores lanie pylas
Pluto conmeruit: dextra manus ratum
Verbum suppeditat: ast cingulus abenifer
Marti: luminibus texta cutis piz
Junoni placuit: nec sua vividus
Jactat regna *Cupido* geminum jubar.
Mi *Rungi* veterans memor artium
Ædiles imitaris, tremulum sagax
Dum Cor, spiritui fonte fato voxes
Cœlesti, placitum prædiolum: Veges
Ostentans animi scrutinium solo.
Conlaudo specimen mox ego candidus
Edicens patriæ: Te *Clario* thronum
Erexisse deo, meatis hyperbola;
Hinc lauru *Clarum* *Daphnide* eingero
Doctum, pro merito, de calathis, caput.

L. Mg, gratulabas
MICHAEL RUNGIUS.

Si quod in imperio rex, hoc in repub. corporis.
Sanima prestat, non utiq; minoris interest soli-
um seu sedem hujus novisse, quam non senti-
m in civium quemquam verum suarum tam incurio-
sum, ut non studio tangatur videndi locum, ubi
dux suu vitam degat. Naturae quippe insinuas
omnes fere in id incumbimus, ut quos jure venera-
mur ac suspicimus, hos quo ad ferat conditio, in-
tueri cupiamus. At vero, ut non caput quodlibet ca-
pax est regiminis summi, sic raros immo paucissimos
deprehendes, qui regiam animatam felices adiere,
immō devia ac aspera bac via tantam pluribus pepe-
rue desperationem, ut eos videamus tanquam sui o-
dio bocce imperium destruere conari. Sed hacce
quid refert commemorasse? Anima certe humana,
qua iniquitate fortuna detrusa est in aedes sua e-
minentia inferiores, de nobili stirpe sibi conscientia,
quantum penes se est, studet excelsa petere, verum
non maligniores in bac expeditione invenit adver-
sarios quam suos custodes; quippe, pudet dicere,
eo devenitum est, ut non modo suas despiceret, sed &
abligurire in more sit. Quo quidem stigmate eos
notatos velim, quos bac secula monstrorum quam
ingeniorum feraciora ostentant, in tantum solidos,
ut non modo quid sint nesciant, sed se esse ignorare
aveant; adeoq; novo commento, promovere nefan-
dos conatus instituant, dum animam vel extingue-
re, velex aula sua in seclerum ergastulum relegare
cipiunt. Tu vero Clariss. Respondens, quam horum
vieam mortemq; juxta aestimes, palam facis erudi-
tissima bacce dissertatione, qui in rei evidenterem
veritat-

veritatem animus es in sedem & locum inquire. Se si gaudens hoc animam celebriorem reddi, quo loco habiliori eam continges. Meorum ergo parentum est, non tam huic animarum prodigiis impetrari, quam tibi potest, ut sic cuncta tibi succedant, quam haec condidit ac opportune es adgressus.

L A U R . G E Z E L I U S .

O Πι γράφειν μὲ συμπρότατον βαληθῆ ἀπάντων
Τῶν Θεοπίντων Μασίων καὶ Θεόσεων
Λευκανθεῖς ὁ Ιωάννης ὁ κικλῆσκεται ἄλλως
Ράγη, ἀτρεκέως τάτῳ θηγηθέω ἀρδην.
Ἄλλα πὴ οὐτης η εὐη καὶ τελουκοδάμων
Ἐξεργάζεσθαι δύναται η ρώμη ὀπιδνῶ
Κυρίῳ, οὐκ μείσαι αὔταις ὀφέλωσι μελίσδεν.
Ἐχρήσιται η πεδάνη τῇ αὐτῃ ἐρύμνῃ,
Τὸ κλέψαι αἴκασον γάρ σα δη ἄλλοτε φαύσκη.
Συζητησιν ἀγαν πορσινεις καθιτέτηλον
Γοῖς πιντοῖς, οὐκτὸν βλέπειν ἀποδείξει,
Δίκτε τῆς ψυχῆς περὶ οἰκητηρίας ὅρθη.
Περίγματι σὺ τάτῳ τῷ ἀληθεῖ εφίξω ἐργανῶ,
Εμμοροι ης παῦροι ἀνδρῶν εἰς οὐθοδίδακτων.
Οὐκ επ τάτοις τοῖς κακοπότμοις μὴ επιθῆσω,
Ἐνχοριαὶ ἀλλ' ἀγνῶς Σοι ὑρανόθεν καλὰ πέντε.
Εἰς ὁσπερ νῦν τῆς ψυχῆς περὶ οἰκτὸν ἀληθῆς
Δίζεις ἀγχινόως, τέη τῶν εἰς τὸν ὄλυμπον
Ζητῆταις ὑπὸ τῶν εστεῖς θεον ἐισορχούτων
Πρὸς τὴν χαρομοσύνην σὺ τῷ πέλῳ ἀλλ' εἰς ἔβολην.

E R I C U S C A S T E L I U S A b .

Τῷ Ἀγρεὶ Κέφ

Κυρίῳ τῷ Ἰεάννῃ ρυττίῳ,
τῷ τῆς φιλοσοφίας λευκανθέντι, πελὴνήρη χρόνον μεῖ
χρῆσ αξιωτάτῳ, τῷ φίλῳ καὶ συμπατριώτῃ τούτῳ
δοκιμωτή των τοῦ φωτισμῶν, τῷ τῆς ψυχῆς εὔχε-
ρέτος ἐδεις φιλοσοφῶν, προς φωνήσις.

Πάντων ὁμοφροσύνη πρόδηλον δέι, διοχερέστερος
ἀσχολεῖσθαι περὶ τὰ γράμματα χρόνῳ τῷ ἡμε-
ρηνοῦ νυκτερινῷ πειστὸν τῆς παιδείας ἀκρονέλητανό-
των τὰς βιβλικές σπουδαίασκεν, εαυτῷ κόπον πλὴν
παρέχειν, καὶ τῆς ἀναπάντιος μὴ ἀπλάνειν; ἀλλὰ
πελευτῶν τοιάτῳ τῷ ποιῆντι γερατεῖ τὸ μέγιστον ἐ-
πικολλεθῆσει, ἀσπεργεῖς ἐκ τῷ παραδείγματος σὺν
λαμπρότατη κύριε λευκανθέος σαφῆνες δέι. Απαν-
τὸν γὰρ ἐσπάσθαις ἐκ παιδία σὺ, ἥδη σοὶ ἐν ἀθλού
τῶν ἐπιτηδευμάτων σὺ τῶν ἐπανινετωπέτων πεπε-
ιρένον ἔστι, ἀναβόλαιον δῆκτιον ιεροφαντικὸν, εὖάπινα εἴ-
τερον σοι δοθῆσεται, ὃ ἐκ πολλῶν δημητρίων πατέρες ἀκαδη-
μικοὶ περιστήνευκαν σοι, ὡρὸν καὶ ταῦτα διατελεῖται
τονέγραψας κομψοτάτη, ἦν καὶ ἀξιεπάνως διασώ-
ζεις, ἀς πρὸ τάτα διηγεκῶς ποιεῖν εἰωθας. Τότο
σὲ κῦδος, οὐα σὲ μεγίσσοις τοῖς ἀγαθοῖς τε φανώσῃ
εἰλικρινεῖ τῇ καρδίᾳ διὰ ποντὸς ἐπέυχομαι.

CHRISTIANUS PROCOPÆUS
Junior.

